

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A kollokvium témája: *az egyházközségek a reménység hordozói.*

A vonatkozó szentírási részlet: *"legyetek készen mindenkor számot adni mindenkinek, aki számon kéri tőletek a bennetek élő reménységet"; (1 Peter 3,15)*

A fenti szentírási idézetet már többen idézték, engedjék meg, hogy elmondjam, hogy számomra ez mit jelent.

Először: a **keresztény embernek van reménysége.** Ez nagyon fontos. A reménység megerősít, célt ad, irányt mutat. Néha elsiklunk felette, olyankor emlékeztetni kell magunkat rá, hogy erőt és lelkesedést tudjunk meríteni belőle.

Másodszor, a keresztény ember reménységének van alapja, amely kösziklára épül, ez pedig a megváltás hite. Ezért ez nem amolyan pozitív gondolkodás, hanem generációkon keresztül folytonosan tanúsított igazság, az „experimentum crucis”, a kereszt bizonyossága.

Harmadszor, ez a reménység nyilvánvaló, másoknak is feltűnik, érdekli őket. **Érdekes és értékes,** még mások számára is, annyira legalább is, hogy utána menjenek, rákérdezzenek.

Negyedszer, a fenti idézet **bátorságra buzdít:** legyünk mindig készen a feleletre. Sőt, nem csupán buzdít, hogy ne féljünk, álljunk készen és válaszoljunk, de még az erőforrást is megadja hozzá: a tudat, hogy ez mások számára érdekes és értékes, illetve, hogy reménységünk kipróbált és igazolt alapon nyugszik.

Reménységünk nem korlátozódik pusztán személyes hitünkre, hanem áthatja életünk minden területét, munkánkat, pihenésünket, beszélgetéseinket, családi és baráti közösségeinket.

Mint tudják, én a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium Egyházi Kapcsolatokért Felelős Államtitkársága képviselőjeként jöttem, a fenti jelentéseket Európa és Magyarország jövője tekintetében is szeretném érvényesnek tekinteni.

Talán nem véletlen, hogy az ötvenes évek végén az európai egyházi közösségek között is párbeszéd indult meg a reménységről, reményünk alapjáról, és felnövekedett az Európai Egyházközségek Kollokviuma, hogy a XX. század első felének borzalmai után a keresztény értékek talaján állva újraélesszék a gyülekezeti szintű kapcsolatokat, megosszák kincseiket.

Talán hasonló elképzelés munkálta ki a víziót az Európai Unió alapító atyáiban, és fordította őket a közös Európa gondolata felé, akik között hívő katolikusok is voltak, pl. Schumann és Adenauer.

Természetesen közben kapcsolatok formálódtak, közösségek gyarapodtak. Kialakult és most is formálódik a közösségek Európája, hogy a közös értékek mentén haladva alapjává és motorjává váljon az európai együttgondolkodásnak. Ebben sok közösségnek fontos szerepe volt, ki-ki beletette a saját kincseit.

Ez a gondolat vezette Magyarországot is, amikor az Európai Unió soros elnökség jelmondatává tette az „Erős Európa” megszólítást. Megszólítást mondtam, mert ez a jelmondat szerepe, hogy megszólítson engem is, Önt is, mindnyájunkat.

Kezdjünk el cselekedni. Hiszen ez is egy reménység, még hozzá olyan, melynek szintén erős alapja van, ezért nem kell félnünk beszélni róla és cselekedni. Mert Európa ereje az európai közösségekben, az európai emberek szívében hordozott értékekben van.

Ebben a szellemben fektetünk mind európai, mind hazai szinten nagy munkát az érték-hordozó közösségek támogatásába, ebben a szellemben állunk ki a hagyományos értékek és közösségek, így a legalapvetőbb társadalmi közösség, a családi közösség mellett, mint teszi az új magyar Alaptörvény is. Európa reménye az erős és aktív értékkelvű közösségekben rejlik, és ezen közösségek ösztönzése, támogatása lehet az egyik út korunk erkölcsi és morális válságából való kitöréshez.

Mert a remény ott növekszik, ahol közösség van, ahol a közösség tagjai megosztják értékeiket, támogatják és megtartják egymást, ott van gyarapodás is. Ott oldódnak meg a nehézségek, mert másnak tekintik azokat: kihívásoknak.

Az új Magyar Alaptörvény deklarálja a kereszténység magyar történelemben játszott építő és megtartó szerepét.

Közép–Kelet Európában, Magyarországon is 45 évig szenvedtük a kommunista-ateista diktatúra borzalmait. A diktatúra legfontosabb törekvése éppen a közösségek erejének megtörése volt, szétszakította a családokat, megfélemlítette a gondolkodni, beszélni szándékozókat, apátiába süllyesztette a társadalmat. Ez egyfajta örökségünk. Ezért a közép-kelet-európai országok talán jobban érzik, mennyire hiányzanak az erős közösségek a társadalomban, és hajlandók tenni azért, hogy legyenek. Ez a tagállamok szintjén is így van, hisz Magyarország és Lengyelország is a közösségeket tette az európai politika homlokterébe és a közép-kelet-európai országok maximálisan egyetértének ez ügyben. Hiszek abban, hogy Közép-Európa népeinek egymást erősítő cselekvése egész Európa hasznára fog válni és olyan kapcsolatok alakulnak, amelyek az együttgondolkodáson alapulnak és segítenek felülemelkedni az elmúlt évszázad tragédiáin. Magyarország ezt a politikát követi a szomszéd népekkel való, és a magyar – magyar kapcsolatok fejlesztésében is.

Ebben a munkában az egyházak kiemelt szerepet játszanak, és ehhez kiemelt támogatást kell kapniuk. A hit ereje és hatékonysága nemcsak a keresztények számára nyilvánvaló, hanem a politikusok, a gazdasági és társadalmi szakemberek számára is.

Megjegyezném, hogy a támogatások eldöntésekor meg kell ítélnünk, mérnünk kell a különböző tervek és remények valóságosságát. A szentírási idézet szerint tudni kell reménységünk alapját, és tudnunk kell ezt ismertetni. Véleményem szerint ez lehet a reménység mércéje. Ez különböztetheti meg a légből kapott, vagy épp fanatikus ábrándokat a reális tervektől, és fontos, hogy megtegyük ezt a megkülönböztetést.

Az Egyházi Államtitkárság három programot indított el, amely az egyházi közösségek lelki – szellemi - közösségmegtartó tevékenységét támogatja (Testi és lelki kenyér, Templom és iskola, Szórvány program). A munka dandárja természetesen az Önöké, az egyházi közösségeké, de szeretnénk ezt megkönnyíteni.

A reményteljes építkezés szellemében az Európai Unió szintjén is elindult a magyar elnökség ideje alatt egy folyamat a közép-európai vallási turisztikai együttműködés fellendítéséről, továbbá az Iszlám–zsidó–keresztény párbeszéd témájának napirenden tartását és fejlesztését is tovább folytattuk.

Ebben a szellemben született meg a magyar soros elnökség alatt az egyik legfontosabb dokumentum, az Európai Roma Stratégia. Talán egyetértetek velem, hogy ez elég komoly kihívás. Itt valóban szükség van arra, hogy merítsünk reménységünkből és összefogjunk, és kincsünket, tudásunkat, szeretetünket, időnket, pénzünket, hitünket megosszuk. Hiszem, hogy így eredményre jutunk.

„Ne féljete!” – hangzik II. János Pál ismert mondása. Az ő élete igazi példája annak, hogy egy törékeny ember a Gonosz hatalmával szemben, állhatatosan Istenbe kapaszkodva, családjából és lengyel népből merítve győzelmet tudott aratni.

Attól tartok, mi sem adhatjuk alább. A reménységünk megvan hozzá, és bízom benne, hogy ez nem csak a levegőben lóg, hanem valódi és erőteljes alapja van. És bátorságunk is van, és készek is vagyunk ezt az alapot megosztani mindenkivel, aki felfigyel rá és megkérdezi.

És akkor nincs mitől tartanunk.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Örülök, hogy államtitkárságunk nevében köszönhettem Önöket, a továbbiakban pedig jó és eredményes munkát kívánok!